

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-353)

Oct (1) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	13
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 173)

33. காயத்ரீம் அபி சக்ராக்யாம் ப்ராகாரம் ச அக்நி ஸம்ஜ்ஞிதம்

கோபநாத் வருணோத்ஸேதாத் ஸ உதயாத் அம்ருதாத் ததா

பொருள் – அந்த ஸூதர்சனத்திற்கு, “சக்ரா” எனப்படும் காயத்ரி மந்த்ரம் உள்ளது. அதனை அக்னியானது சூழ்ந்துள்ளது. கோபந அக்ஷரமானது (அதாவது “ஆ”), வருண அக்ஷரத்துடன் (அதாவது “வ”) சேர்க்கப்படுகிறது. இதே போன்று, அம்ருத அக்ஷரமானது (அதாவது “ஸ”), உதய அக்ஷரத்துடன் (அதாவது “உ”) சேர்க்கப்படுகிறது (இது, “வாம் ஸும்” என்ற மந்த்ரமாகிறது).

34. ஊர்த்வம் சக்ராய ச ஸ்வாஹா ஹ்ருதாதிஸ்து சிகாவதி

ஸூர்ய ஜ்வாலா பதாச்ச ஊர்த்வம் மஹாயுக்தாத் ஸூதர்சநாத்

35-1. ஊர்த்வம் சக்ராய ச ஸ்வாஹா வர்மாத்ய: அஸ்த்ராந்தகோ விதி:

பொருள் – இதனைத் தொடர்ந்து “சக்ராய ச ஸ்வாஹா” என்பது அமைகிறது. அடுத்து, ஹ்ருதயம் என்பது தொடங்கி, சிகா முடிய உள்ள முதல் மூன்று அங்க மந்த்ரங்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. இதன் பின்னர், ஸூர்ய அக்ஷரமும் (அதாவது “ஹ”), “ஜ்வாலா” என்னும் பதமும் சேர்க்கப்படுகின்றன. அதன் பின்னர், “ஸூதர்சந” என்னும் பதம் சேர்க்கப்பட்டு, தொடர்ந்து “மஹா” என்பதும் இணைக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர், “சக்ராய ச ஸ்வாஹா” என்பது சேர்க்கப்படுகிறது. தொடர்ந்து, “வர்மம்” தொடங்கி, “அஸ்த்ரம்” முடிய உள்ள இறுதி மூன்று அங்க மந்த்ரங்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன.

35-2. நமச்சக்ராய தஸ்யாந்தே வித்மஹே அஸௌ சதுர்யுக:

36. ஜ்வாலாய ச ஸஹஸ்ராந்தே தீமஹி இதி நவார்ணக:

தந்ந: ப்ரசோதயாந் மத்யே சக்ர இதி அஷ்டவர்ணக:

பொருள் – அதன் பின்னர், “நம: சக்ராய” என்பதான நான்கு எழுத்துக்களும், தொடர்ந்து, “வித்மஹே” என்பதும் அமைகிறது. மேலும், “தீமஹி” என்பதுடன் இணைந்த “ஸஹஸ்ர” என்பதன் பின்னால், “ஜ்வாலாய” என்பது சேர்க்கப்படுகிறது. இந்த மந்த்ரமானது ஒன்பது அக்ஷரங்கள் கொண்டதாகும். இதன் பின்னர், “சக்ர” என்பது நடுவில் சேர்க்கப்பட்டதான, “தந்ந:” மற்றும் “ப்ரசோதயாத்” என்பதுடன் கூடிய எட்டு அக்ஷரங்கள் இணைகின்றன.

குறிப்பு: இந்த மந்த்ரத்தின் முழு வடிவமானது – வாம் ஸும் சக்ராய ச ஸ்வாஹா, ஓம் ஹம் நம:, ஓம் ஹம் ஸ்வாஹா, ஓம் ஹிம் வஷாத்ஹம்ஸாய நம:, ஹ்ரம் மஹாஸுதர்சனாய சக்ராய ஸ்வாஹா, ஓம் ஹும் ஓம் வெளஷத் ஓம் பட் நம: சக்ராய வித்மஹே ஸஹஸ்ர ஜ்வாலாய தீமஹி, தந்ந: சக்ர: ப்ரசோதயாத்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 40)

அரசன் விவேகனும், அரசி ஸுமதியும் அரங்கிற்குள் வருதல்

[விவேகன் தனது மனைவியிடம், மிகுந்த சிந்தனையுடன்] ப்ரியமானவளே! முடிவில்லாத வினைகள் என்னும் விஷக்காட்டின் வேராக உள்ளவனும், கர்வம் கொண்டவனும் ஆகிய காமனின் பேச்சைக் கேட்டாயா? அனைவருடைய பாபங்களையும் நீக்க முயன்று வரும் நம்மை அவன் பாபி என்று பழித்துக் கூறுகிறான். அல்லது,

63. பச்யதி பரேஷு தோஷாந் அஸத: அபி ஜந: ஸத: அபி நைவ குணாந்

விபரீதம் இதம் ஸ்வஸ்மிந் மஹிமா மோஹாஞ்ஜநஸ்யைஷ:

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) மற்றவர்களிடம் இல்லாத குற்றங்களைக் காண்பதையும், அவர்களிடம் உள்ள நல்லவற்றைக் காணாமல் இருத்தலையுமே பொதுவாக அனைவரும் செய்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தங்களைப் பொறுத்தவரையில் இந்தத் தன்மையை நேர்மாறாகக் கொள்கிறார்கள். இது அவர்களுடைய கண்களில் தடவப்பட்ட மோகம் என்னும் மையின் மகிமை ஆகும்.

[ஸுமதி] அனைத்தும் அறிந்தவரே! தங்களுடைய முகத்தில் தென்படும் விகாரத்தைக் கூட, மாசு இல்லாத கண்ணாடியின் தோஷமாகவே கூறுவார்கள் அல்லவோ?

[விவேகன்] தேவி! நீ உரைப்பது சரியே ஆகும். நீ எப்போதும் உண்மையை மட்டுமே காண்கிறாய். அவற்றை உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கிறாய். மேலும்,

64. நிர்நூத நிகிலதோஷா நிரவதி புருஷார்த்த லம்பந ப்ரவணா

ஸத் கவி பணிதி: இவ த்வம் ஸகுண அலங்கார பாவ ரஸ ஜுஷ்டா

பொருள் – (விவேகன் கூறுதல்) ஒரு சிறந்த கவிஞனால் படைக்கப்பட்டதும், எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதும், உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அடையும்படிச் செய்வதில் நோக்கம் என்பதாக உள்ள கவிதையின் மொழி போன்று நீ உள்ளாய். அதாவது சிறந்த குணம், அலங்காரங்கள், பாவம் மற்றும் ரஸம் பொருந்தியவளாக நீ உள்ளாய்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 51)

116. குண விநிமயம் – பஞ்சீகரணத்தாலே.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதிநியத குணங்களான பூதங்களுக்கு குண விநிமயம் வருகைக்கு அடியருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஒவ்வொரு பூதங்களுக்கும் குணங்கள் தனித்தனியாக உள்ளபோது, அந்தக் குணங்களுடைய சேர்க்கை வருவதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குண விநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே) என்று. குண விநிமயமாவது, ஏக பூதத்திலே பூதாந்தர குணங்களும் காணலாம்படி, பூதங்களிலுண்டான குணக் கலப்பு. ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் சுகபசுஷீயத்திலே, “தேஜோவாரிம்ருதாம் யதா விநிமய:” என்கிறவிதுக்கு, “விநிமய பரஸ்பர ஸம்மிச்சீகரணம்” என்றாரிநே. இங்கும், பரஸ்பர ஸம்மிச்சீகரணமே விநிமய சப்தார்த்தம். அங்கு, பூதங்களுக்கு அந்யோந்யம் கலப்புச் சொல்லிற்று; இங்கு குணங்களுக்கு அந்யோந்யம் கலப்புச் சொல்லுகிறது. குணங்களுக்கந்யோந்யம் கலப்பாவது, பூதமும் பூதாந்தரமும் போலே, குணமும் குணாந்தரமும் தன்னிலே கலக்கையன்று; ஒன்றினுடைய குணம் ஒன்றிலே புக்கு, எல்லாவற்றிலும் எல்லாமுண்டாம்படியிருக்கை.

விளக்கம் - “குண விநிமயம்” என்றால், ஒரு பூதத்தில் மற்ற பூதத்தின் குணங்களைக் காணலாம்படியாக, பூதங்களில் ஏற்பட்டுள்ள குணச்சேர்க்கை. ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் சுகபசுஷீயத்தில், “தேஜோவாரிம்ருதாம் யதா விநிமய: - அக்னி, நீர் மற்றும் பூமி

ஆகியவற்றுக்கு எவ்விதம் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்க்கை ஏற்படுகிறது?”, என்ற கேள்விக்கு, “விநிமய பரஸ்பர ஸம்மிச்சீகரணம் - விநிமயம் என்றால் ஒன்றுடன் ஒன்று கலத்தல்” என்றார் அல்லவோ? இங்கும், பூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று கலக்கக் கூடிய தன்மையே விநிமயம் எனப்பட்டது. அங்கு, பூதங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்வது குறித்துக் கூறப்பட்டது; இங்கு பூதங்களுடைய குணங்களின் சேர்க்கை குறித்துக் கூறப்பட்டது. இந்தச் சேர்க்கையானது, ஒரு பூதமும் மற்ற பூதங்களும் கலப்பது போன்று, ஒரு குணமும் மற்ற குணங்களும் கலப்பது அல்ல; ஒரு பூதத்தின் குணங்கள், மற்ற பூதங்கள் அனைத்திலும் உள்ளது போன்று சேர்தல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - அதவா, விநிமயமாவது ஒன்றைக் கொடுத்து ஒன்றைக் கொள்ளுகையாய், தன் குணத்தை பூதாந்தரங்களுக்குக் கொடுத்து அதின் குணத்தைத் தான் பஜிக்கை என்னவுமாம். இத்தால் தன் குணம் அந்யத்தின் பக்கலிலுமுண்டாய், அந்யத்தினுடைய குணம் தன் பக்கலிலுமுண்டாம்படி இருக்கையைச் சொல்லுகிறது. இந்த (குண விநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே) என்றதுக்குக் கருத்து, குணங்களாகையாலே ஆச்ரயாதந்யதோ வ்ருத்தியில்லையிறே இவற்றுக்கு. ஆகையால், த்ரவயத்தினுடைய கலப்பே குணக் கலப்புக்கு ஹேது என்கை.

விளக்கம் - அல்லது விநிமயம் என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். கலத்தல் என்பதற்கு “ஒன்றை அளித்து மற்றொன்றைப் பெறுதல்” என்பதாகும். தனது குணத்தை மற்ற பூதங்களுக்கு ஒரு பூதம் அளித்துவிட்டு, அவற்றின் குணங்களைத் தானும் ஏற்பதாகும். இதன் மூலம், ஒரு பூதத்தின் குணம் மற்ற பூதங்களிலும், மற்ற பூதங்களின் குணங்கள் தன்னிலும் உள்ளதாக இருத்தல் கூறப்பட்டது. இந்தச் சேர்க்கை என்பது “பஞ்சீகரணத்தாலே” என்று ஏன் கூறப்பட்டது? குணங்களாக உள்ளதால், வேறு எதனுடைய செயல்பாடும் இவற்றின் மீது இல்லை அல்லவோ? எனவே பூதங்களுடைய சேர்க்கையே இங்கு காரணமாகிறது என்பதால், இவ்விதம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – பஞ்சீகரணமாவது, “ஏவம் ஜாதேஷு பூதாநி ப்ரத்யேகம் ஸ்யுர் த்விதா தத:, சதுர்த்தா பிந்ந மேகைகமர்த்தமர்த்தம் ததா ஸ்த்திதம்; வ்யோமநோர்த்த பாகாச் சத்வாரோ வாயு தேஜ: பயோபுவாம்; அர்த்தாநியாநி வாயோஸ்து வ்யோம தேஜ: பயோபுவாம்” இத்யாதி புராணங்களிலே சொல்லுகிறபடியே ஆகாசாதி பூதங்களைந்தையும் தனித்தனியே இரண்டு கூறாக்கி, அவற்றிலே ஒரு கூறை நாலு கூறாக்கி, அந்தக் கூறுகளை பூதந்தரங்களிலே கூட்டி, ஸர்வபூதங்களிலும் ஸர்வமுண்டாம்படி பண்ணுகை. இப்படி பஞ்சீகரணமானாலும், அவிபக்தமான அர்த்தங்கள் ப்ரதாநங்களாய் நிற்கையாலே, ஆகாசாதி பூத பேத வ்யவஹாரத்துக்கும் குறையில்லை.

விளக்கம் – பஞ்சீகரணம் என்றால் என்ன? ஏவம் ஜாதேஷு பூதாநி ப்ரத்யேகம் ஸ்யுர் த்விதா தத:, சதுர்த்தா பிந்ந மேகைகமர்த்தமர்த்தம் ததா ஸ்த்திதம்; வ்யோமநோர்த்த பாகாச் சத்வாரோ வாயு தேஜ: பயோபுவாம்; அர்த்தாநியாநி வாயோஸ்து வ்யோம தேஜ: பயோபுவாம் – இப்படியாகத் தோன்றிய பூதங்கள், அதன் பின்னர் தனித்தனியாக இரண்டாயின. ஒவ்வொரு பாதி பாகமும் நான்காக மாறின. மற்றொரு பாதி பாகம், பிரிக்கப்படாமல் இருந்தது. ஆகாசத்தின் பாதி பாகம் மற்றும் வாயு, அக்னி, நீர், பூமி ஆகியவற்றின் நான்கு பாகங்களும் சேர்ந்து; வாயுவின் பாதி பாகமும் ஆகாசம், அக்னி, நீர், பூமி ஆகியவற்றின் நான்கு பாகங்களும் சேர்ந்து, பஞ்சீகரணம் ஆகிறது - என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாகப் புராணங்களில் கூறப்பட்டபடி, ஆகாசம் முதலான பூதங்களை இரண்டு இரண்டாகப் பிரித்து, அவற்றின் ஒரு பாகத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்து, அந்த நான்கு கூறுகளையும் மற்ற பூதங்களுடன் சேர்க்கவேண்டும்; இப்படியாக அனைத்து பூதங்களிலும், அனைத்தும் இருக்கும்படியாகச் செய்தல் ஆகும். இப்படியாகப் பஞ்சீகரணம் செய்யப்பட்டாலும், பிரிக்கப்படாத பாதி பாகமானது அந்தந்த பூதங்களில் முதன்மையாக உள்ளதால், ஆகாசம் முதலான பூதங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் மற்றும் செயல்களுக்கு எந்தப் பாதகமும் இல்லை.

117. ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதுமத்தாலே.

வ்யாக்யானம் - (ஆகாசம் கறுத்துத் தோற்றுகிறதும் அத்தாலே) அதாவது, அதிஸூக்ஷ்மதையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடியிருக்கும் ஆகாசத்துக்கு சக்ஷர் விஷயத்வமும், “யத் க்ருஷ்ணம் தத் ப்ருதிவீ” என்று ப்ருதிவிக்கு உள்ளதொன்றாகச் சொல்லுகிற க்ருஷ்ணத்வமும் உண்டாயிற்று; அது பஞ்சீகரணத்தாலே என்கை.

விளக்கம் - ஆகாசம் என்ற பூதமானது மிகவும் நுண்ணியதாக உள்ளதால் கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளதாகும். அப்படிப்பட்ட ஆகாசமானது, கண்களுக்குப் புலப்படுவது எந்தக் காரணத்தால் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். சாந். (6-4-1) - யத் க்ருஷ்ணம் தத் ப்ருதிவீ - எந்த ஒன்று கருமையாக உள்ளதோ அது பூமியின் அம்சமாகும் - என்று கூறப்படுவதற்கு ஏற்ப, பூமிக்கு உள்ளதான கருமை நிறமானது ஆகாசத்திற்கு ஏற்படுகிறது. அது பஞ்சீகரணத்தால் வந்ததாகும்.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொன்ன வநந்தரம், ச்ருதிதானே “யதக்நே ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத் ரூபம் யச்சக்லம் ததபாம் யத்க்ருஷ்ணம் ததந்நஸ்ய” என்று, அக்நியிலே த்ரிரூபத்வத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே, இவரும் பஞ்சீகரணத்தை அருளிச் செய்த அநந்தரம், அது தன்னை ஸர்வத்தையும் பற்ற ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதொரு பூதத்திலே தர்சிப்பித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - இப்படியாக த்ரிவ்ருத்கரணத்தைக் கூறியதைத் தொடர்ந்து, ச்ருதியானது சாந். (6-4-1) - யத் அக்நே ரோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத் ரூபம் யத் சுக்லம் தத் அபாம் யத் க்ருஷ்ணம் தத் அந்நஸ்ய - அக்னிக்கு உள்ள சிவந்த நிறம் தேஜஸ்ஸின் அம்சம், வெண்மையானது நீரின் அம்சம், கருமையானது பூமியின் அம்சம் - என்று அக்னியில் மூன்றுவிதமான ரூபங்களையும் உணர்த்தியது. அதே போன்று இவரும், பஞ்சீகரணத்தை அருளிச்செய்ததைத் தொடர்ந்து, அதனை, அனைத்தையும் பற்றுவதற்காக, நுண்ணியதாக உள்ள ஆகாசத்தில் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே, “யதக்நேர் லோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் ததபாமபி, சுக்லம் க்ருஷ்ணம் ப்ருதிவ்யாச்சேத்யகநாவேவ த்ரிரூபதா; ச்ருத்யைவ

தர்சிதா தஸ்மாத் ஸர்வே ஸர்வத்ர ஸங்கதா:” என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் – இவ்விதமாக ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (1-1-1, ஸத் க்யாதி வாதம்), “யத் அக்நேர் லோஹிதம் ரூபம் தேஜஸஸ் தத் அபாம் அபி, சுக்லம் க்ருஷ்ணம் ப்ருதிவ்யாச்சேத்யகநாவேவ த்ரிரூபதா; ச்ருத்யைவ தர்சிதா தஸ்மாத் ஸர்வே ஸர்வத்ர ஸங்கதா: - அக்னியில் உள்ள சிவப்பு நிறமானது தேஜஸ்ஸுடையது ஆகும், வெண்மை நிறமானது நீரினுடையது ஆகும், கறுப்பு நிறமானது ப்ருதிவீ(பூமி)யின் நிறம் ஆகும். இப்படியாக அக்னியில் உள்ள மூன்றுவிதமான ரூபங்கள் குறித்து ச்ருதியிலேயே தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது”, என்று பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் – சாந்தோக்யத்தில், பஞ்சீகரணம் சொல்லாதே த்ரிவ்ருத்கரணத்தைச் சொல்லுவானென்? என்னில்; அங்கு தேஜோபந்நங்கள் மூன்றினுடையவும் உத்பத்தி மாத்ரமிறே சொல்லிற்று; ச்ருத்யந்தரத்திற் சொல்லுகிற ஆகாச வாயுக்களினுடையவும் அவ்யக்த மஹதஹங்காராதிகளினுடையவும் உத்பத்திதானும் சொல்லிற்றில்லையிறே. ஆகையால், தேஜோபந்நமாத்ரகதநம், தத்வாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாப் போலே, த்ரிவ்ருத்கரண கதநமும் பஞ்சீகரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகல பூதங்களும் பரஸ்பர மிசீரங்களாகையாலே, சப்தாதி குண பஞ்சகமும் ஸாவபூதங்களிலுமுண்டா யிருக்குமென்று குண விநிமய ஹேது சொல்லிற்றாய் நின்றது.

விளக்கம் – ஆனால் சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சீகரணம் கூறப்படாமல், த்ரிவ்ருத்கரணம் மட்டுமே கூறப்பட்டது ஏன்? இதன் காரணம், இந்த இடத்தில், தேஜஸ் உள்ளிட்ட மூன்றின் உற்பத்தி மட்டுமே கூறப்படுவதால் ஆகும். ச்ருதியின் வேறு பகுதியில் கூறப்படுவதான, ஆகாசம் மற்றும் வாயு ஆகியவையும், “அவ்யக்தம், மஹத் மற்றும் அஹங்காரம்” ஆகியவையும் உற்பத்தி ஆனது குறித்தும் இந்தப் பகுதியில் கூறப்படவில்லை அல்லவோ? எனவே தேஜஸ், நீர் மற்றும் பூமி ஆகியவற்றின் குணங்களில் கூறப்பட்ட விஷயமானது மற்ற தத்வங்களுக்கும் பொருந்தும் என்பது போன்று, த்ரிவ்ருத்கரணம் மட்டுமே கூறப்பட்டதும் பஞ்சீகரணத்திற்கு

உபலக்ஷணம் ஆகியது. இப்படியாகப் பஞ்சீகரணம் மூலம் அனைத்து பூதங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து நிற்பதால், ஓசை முதலான ஐந்து குணங்களும், அனைத்து பூதங்களிலும் காணப்படும் என்பதாக, குணங்களுடைய சேர்க்கையின் காரணம் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 318)

4-9-6 மறுக்கி வல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுக் கொன்றுண்பர்

அறப்பொருளை யறிந்தோரார் இவையென்ன வுலகியற்கை

வெறித்துளவ முடியானே! வினையேனை யுனக்கடிமை

யறக் கொண்டாய் இனியென்னாரமுதே கூயருளாயே

பொருள் – அச்சம் உண்டாக்குவதற்குக் காரணமான சொற்களை ஒருவனிடம் உரைத்து அவனுடைய உள்ளத்தைக் கலக்கி, அந்த அச்சம் நீங்குவதற்காகத் தன்னையே வந்து பற்றும்படியாகத் தன் வசப்படுத்தி, தனது வலையில் விரைந்து அகப்படுத்தி, அவன் தனக்கு உரிமையான பொருள்களைத் தானாக அளிக்கும்படியாக அவனைப் பிடித்து, அவனை அழித்து, தங்களுடைய வயிற்றைச் சிலர் வளர்ப்பார்கள். தர்மமாகிய உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அறிந்து, “இதுவே நாம் பிழைக்க வழியாகும்” என்று அதனை ஆராய மாட்டார்கள். இது என்ன உலக இயற்கை! பரிமளம் நிறைந்த துளசிமாலையைக் கொண்ட திருமுடி உடையவனே! இத்தகைய இனிமையைக் காண்பித்து, பாபம் என்றால் என்ன என என்னைக் காண்பித்து நிரூபிக்கலாம்படி உள்ள என்னை, வேறு யாருக்கும் அல்லாமல், உனக்கு மட்டுமே அடிமை என ஆக்கிக்கொண்டவனே! எனக்கு எப்போதும் பரிபூர்ணமாக உள்ள அமிர்தமே! இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மிகுந்த துன்பம் ஏற்பட்டுத் தவிக்கும் என்னை நீ அழைத்துக் கொண்டருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - ஸம்ஸாரிகளுடைய பகவத் வைமுக்யாதி தோஷங்களை அநுஸந்தித்து ஈச்வரனை இன்னாதாகை தவிர்ந்து, ஜீவநார்த்தமாகப் பரஹிம்ஸை பண்ணுகிற ஸம்ஸாரிகள் நடுவினின்றும் என்னை உன் திருவடிகளிலே அழைத்தருள வேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகளிடம் காணப்படும் “பகவானின் விருப்பம் இன்மை” முதலான தோஷங்களை எண்ணியவராக, “ஈச்வரனை வெறுத்தல் என்பதைத் தவிர்ந்து, தாங்கள் வாழ்வதற்காக மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தும் ஸம்ஸாரிகள் நடுவிலிருந்து என்னை எடுத்து, உனது திருவடிகளில் அழைத்துக் கொள்ளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மறுக்கி இத்யாதி) - க்ராமணிகள் த்ரவ்யார்ஜநம் பண்ணும்படி “ஸாது” என்று தோற்ற வர்த்திப்பானொருவன், “ஒரு தேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் ஓரபாச்ரயத்தைப் பற்றியிருக்க வேணும்” என்று ஒரு க்ராமணிபாடே சென்று சேரும்; “இவன் ஸாது” என்ற தோற்றினவாரே, “உன்னை இன்னாரும் இன்னாருமாக இன்னபடி சொன்னார்கள்” என்னும்; அவன் பீதனாய், “இவன் நமக்கு ரக்ஷகன்” என்று விச்வஸித்தபடியாலே, “அதுக்குப் பரிஹாரமென்?” என்று இவன் தன்னையே கேட்கும்; “உனக்கு ஒன்று வந்து சொல்லலாவதில்லாதபடி என்னகத்திலே உனக்குள்ள அர்த்தத்தையும் போகட்டு உன் ஷேத்ரத்தையும் என் பேரிலே திரியவிட்டுவை” என்னும் இப்படி இவன் நெஞ்சை மறுகப் பண்ணி. (வல்வலைப்படுத்தி) இவனுக்கு இனி இவை கொண்டு தப்பவொண்ணாதபடி தன்பக்கலிலே அகப்படுத்தி. (குமைத்திட்டு) இவனிட்ட காசு தன்னையடையத் தன் பேரிலே செலவு எழுதிச் சிகைக்கடிப்பிக்கும். (கொன்று) “இவன் இருக்குமாகில் ஒருநாள் வரையில் சிலரை ஆச்ரயித்துத் தொடரிலோ?” என்று, இவனை ஹிம்ஸிக்கும். (உண்பர்) இப்படி செய்தால் தான் செய்வது வயிறு வளர்க்கையிறே.

விளக்கம் - (மறுக்கி இத்யாதி) - க்ராமணிகள் செல்வத்தைத் தேடி அழைத்துச் சேர்க்கும் விதத்தைக் கூறுகிறார். ஸாது என்று காணப்படும் ஒருவன், “நான் ஓர் இடத்தில் வாழ வேண்டும் என்றால், நம்முடைய அச்சம் இன்மைக்காக ஒரு பற்றுக்கோல் தேவையாகும். ஆகவே நாம் ஒருவனைப் பற்றவேண்டும்”, என்று

எண்ணியவனாக ஒரு க்ராமணியிடம் வந்து சேர்வான். அவன் ஒரு ஸாது என்று அறிந்து கொண்ட க்ராமணி, அவனிடம் அவனை அச்சுறுத்தும்விதமாக, “உன்னை இவர்கள் இவர்கள் இன்ன இன்னவிதமாக உரைத்தார்கள்”, என்று கூறுவான். இதனைக் கேட்ட ஸாது அச்சம் கொண்டவனாக, “இந்த க்ராமணியே நமக்கு ரஷிகன்” என்றுள்ள விச்வாசம் காரணமாக அந்த க்ராமணியிடமே, “இதற்குப் பரிகாரம் என்ன?”, என்று கேட்பான். இதற்கு க்ராமணி அந்த ஸாதுவிடம், “உனக்கு ஏதேனும் விபரீதம் நேர்ந்தால், உன்னிடம் ஏதும் இல்லை என்று சொல்வதற்கு ஏற்றபடியாக, உன்னுடைய செல்வம் முழுவதையும் எனது வீட்டில் கொண்டு வந்து வைப்பாயாக. மேலும் உனது நிலம் போன்றவற்றையும், உனது பெயரிலிருந்து என் பெயருக்கு மாற்றி எழுதுவாயாக”, என்பான். இப்படியா அவனுடைய நெஞ்சத்தைக் கலங்கும்படியாகச் செய்வான். (வல்வலைப்படுத்தி - அந்த ஸாதுவானவன் தனது பொருள்களைக் கொண்டு இனி தப்பிச் செல்ல இயலாதபடி தன்னிடம் அவனை அகப்படுத்தி. (குமைத்திட்டு) - பின்னர் அந்த ஸாது தனக்குக் கொடுத்த செல்வத்தை முழுவதுமாகத் தனக்காகச் செலவு செய்து, மீதம் உள்ளவற்றை வட்டிக்கு விடுவான். (கொன்று) - அதன் பின்னர், “இந்த ஸாது உயிருடன் இருந்தால், நம்மைப் போன்றே வேறு சிலரை இவன் அடைதல் என்பது தொடருமோ?” என்று எண்ணி, அந்த ஸாதுவைத் துன்புறுத்துவான். (உண்பர்) - இவ்விதம் செய்தல் என்பது, தனது வயிற்றை வளர்க்கை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (அறப்பொருளையறிந்து) “தேஹாத் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்ம வஸ்து உண்டு. நாம் இப்போது செய்கிறவை அதிலே வந்தவாறே தட்டுப்படும்” என்று தர்ம தத்த்வத்தையறிந்து. (ஓரார்) அதினுடைய நிரூபணத்திலே முதலிலே இழியார்கள். அன்றிக்கே, பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நீங்காரென்றுமாம். ஒருதல் ஒருவதலாய், ஒருவுதல் நீங்குதலாய், அந்தப் பரஹிம்ஸையில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகார். அன்றிக்கே, அர்த்த புருஷார்த்தமொன்றையுமே அற விரும்பி, நன்மை தீமை நிரூபணம் பண்ணாரென்னுதல். இது ஒரு லோகயாத்ரையிருக்கும்படியே பிரானே!

விளக்கம் - (அறப்பொருளை அறிந்து) - “சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மவஸ்து ஒன்று உள்ளது. நாம் இப்போது செய்யும் அனைத்தும் அதில்

வந்தவுடன், தர்மம் என ஆகாமல் அதர்மமாகவே முடியும்” என்று தர்மதத்வம் குறித்து அறிந்து. (ஓரார்) - அதனுடைய தன்மையில் முதலில் ஈடுபட மாட்டார்கள். அல்லது மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தும் நிலையிலிருந்து மாறமாட்டார்கள் என்றும் கூறலாம். அல்லது, செல்வம் என்ற ஒரு புருஷார்த்தத்தை மட்டுமே முற்றிலுமாக விரும்பி, நன்மைதீமைகளை ஆராய்ந்து பார்க்கமாட்டார்கள். இது ஒரு உலக வாழ்க்கை உள்ள விதம்தான் என்னே பகவானே!

வ்யாக்யானம் - (வெறி இத்யாதி) இஸ்ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற என்னை உன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டி அடிமை கொண்டாய். பரிமளிதமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையவனே! (வினையேனை) சப்தாதி விஷய ப்ரவணராயிருக்கிற இவர்களிலே ஒருவனாய்ப் பிறக்கைக்கு அடியான பாபத்தையுடைய என்னை. நான் நின்ற நிலைக்குச் சேராதபடியான நின் திருவடிகளில் அடிமையை நிர்ஹேதுகமாக என்னைக் கொண்டருளினாய். (இனி) அடிமை கொண்ட பின்பு. (என் ஆரமுதே) எனக்கு நிரதிசய போக்யனானவனே! நான் இவர்கள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பை விட்டு, உன் திருவடிகளிலே சேரும்படி அழைத்துக் கொண்டருளவேணும். அன்றிக்கே, (இனியன்) அவர்கள் ஒருபடியாலும் அத்ருஷ்டத்தில் நெஞ்சுவையாரான பின்பு, நான் அவர்களநர்த்தத்துக்குக் கரைந்ததுக்கு ப்ரயோஜநமென்? அததை விடலாகாதோ? என்னை முதல் அங்கே அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்.

விளக்கம் - (வெறி இத்யாதி) - இந்த ஸம்ஸாரிகள் நடுவில் உள்ள என்னை, உனது இனிமையைக் காண்பித்து அடிமையாக்கிக் கொண்டாய். பரிமளம் சூழ்ந்துள்ள துளசிமாலையைத் திருமுடியில் கொண்டவனே! (வினையேனை) - புலன் விஷயங்களில் மட்டுமே மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டு விளங்கும் இவர்களில் ஒருவனாக நான் பிறப்பதற்குக் காரணமான பாபங்கள் நிறைந்த என்னை. நான் இப்போது நிற்கும் நிலைக்குச் சேராத விதத்தில், உனது திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்யும்படியாக, எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி என்னை ஏற்றுக் கொண்டு அருளினாய். (இனி) - இவ்விதம் என்னை அடிமையாக்கிக் கொண்ட பின்னர். (என் ஆரமுதே) - எனக்கு எல்லையற்ற இனிமையானவனே! நான் இவர்கள் நடுவில் வாழும் வாழ்வை விடுத்து, உனது திருவடிகளில் சேரும்படியாக என்னை

அழைத்துக் கொண்டு அருளவேண்டும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (இனி) - அவர்கள் எந்தவிதத்திலும் தங்களுக்கான பேற்றில் மனதை வைக்காதபோது, நான் அவர்களுடைய துன்பமான நிலையைக் கண்டு கரைந்து என்ன பயன் உள்ளது? அதனை நான் விடலாம் அல்லவோ? என்னை முதலில் உனது திருவடிகளில் அழைக்கவேண்டும்.

4-9-7 ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவுந் திரிவனவும்

நீயே மற்றொரு பொருளுமின்றி நீ நின்றமையால்

நோயே மூப்பிறப்பிறப்புப் பிணியே யென்றிவையொழியக்

கூயே கொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங் காட்டேலே

பொருள் - இந்த லோகத்தில் நிற்பவை மற்றும் திரிபவை என உள்ள அனைத்து பொருள்களும் நீயே ஆகிறாய். உன்னைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு பொருளும் இல்லாதபடி நீ நிற்பதால், துக்கத்திற்கு காரணமாக உள்ள நோய், வயோதிகம், பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் பிணி என்று கூறப்படும் அனைத்தும் விலகும்படியாக என்னை நீ அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும். இவற்றில் ஈடுபடுவதால், மிகுந்த துன்பத்திற்கு இடமான இந்த ஜகத்தை எனது கண்களில் காண்பிக்காமல் செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - அபேக்ஷிதம் அப்போதே கிட்டாமையாலே, “பேறு தம்மதான பின்பு தாமே யத்நம் பண்ணி வருகிறார்” என்று நினைத்தானாகக் கொண்டு, “ஸகல பதார்த்தங்களும் த்வததீநமான பின்பு, நீயே என்னைக் கிட்டும் வழி பார்த்தருள வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - தான் விரும்பியது உடனே கிட்டாத காரணத்தால், “பேறு என்பது தன்னுடையது என ஆன பின்னர், தானே முயற்சி செய்தபடி அவர் வரட்டும்” என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணுவதாக நினைக்கிறார். ஆகவே, “அனைத்துப் பொருள்களும் உன் வசத்தில் ஆன பின்னர், உன்னை நான் கிட்டும் வழியை நீயே பார்த்தருள வேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆயே) தாயே யென்றபடியாய், “மாதா பிதா” என்கிறபடியே எனக்கு ஸர்வவித பந்து வர்க்கமுமானவனே! அன்றிக்கே, (இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவன நீயே ஆயே) இந்த லோகத்தில் ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸர்வபதார்த்தங்களும், “நீ” என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி ப்ரகாரமாயற்று, நீயொருவனுமே ப்ரகாரியாய். (மற்றொரு பொருளுமின்றி) “நேஹ நாநாஸ்தி”, “ஆத்மைவாபூத் தத்கேந கம் பச்யே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அப்ரஹ்மாத்மகமாய் ஸ்வதந்தரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தங்களை யாயிற்றில்லை யென்கிறது. (நீ நின்றமையால்) நீ இப்படி நின்ற பின்பு.

விளக்கம் - (ஆயே) - “தாயே” என்றும் கூறலாம். ஸுபால உபநிஷத் - மாதா பிதா-தாய் தந்தை - என்பதற்கு ஏற்ப, எனக்கு அனைத்துவிதமான உறவுமுறைகளாகவும் உள்ளவனே! அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். (இவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவன நீயே ஆயே) - இந்த லோகத்தில் உள்ள தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகள் என உள்ள அனைத்து பொருள்களும், “நீ” என்ற சொல்லில் அடங்கி உள்ளன என்று கூறலாம்படி, சரீரங்களாக அவை அனைத்தும் நின்று, நீ ஒருவன் மட்டுமே அந்தச் சரீரங்களைக் கொண்டவன் என்றுள்ள நிலை. (மற்றொரு பொருளும் இன்றி) - ப்ரு. (4-4-19) - ந இஹ நாநாஸ்தி - இங்கு ‘பல’ என்று ஏதும் இல்லை - என்றும், ப்ரு. (2-4-14) - ஆத்மா ஏவ ஆபூத் ... தத்கேந கம் பச்யேத் - அனைத்தும் ஆத்மாவாகவே உள்ளபோது, எதனால் எதனை ஒருவன் காண்பான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரஹ்மத்தை உள்ளே கொண்டிருக்காததும், சுதந்திரமாக உள்ளதும் என்பதான ஒரு பொருள் இல்லை என்றே கூறப்பட்டது. (நீ நின்றமையால்) - நீ இவ்விதம் நின்ற பின்னர்.

வ்யாக்யானம் - (நோயித்யாதி) சரீரத்துக்கு வந்தவற்றுக்கு சரீரியான ஆத்மா ஸுகித்தல் துக்கித்தல் செய்யுமோபாதி, எனக்கு வந்தவற்றுக்கு ஸுகித்தல் துக்கித்தல் செய்வாய் நீயாம்படி ஸம்பந்தமுண்டாயிருந்த பின்பு, ஜந்ம நிபந்தநமான இவ்வ்யஸநங்களைக் கழித்து. நோயும் பிணியுமென்று ஆதிவ்யாதிகள். (கூயே கொள்) “இவன் தானே வருகிறான்” என்றிராதே, நீயே அழைத்துக் கொண்டருள வேணும்.

விளக்கம் - (நோய் இத்யாதி) - சரீரத்திற்கு ஏதேனும் நேரும் காரணத்தால், அதன் உள்ளே இருக்கும் ஆத்மாவிற்குச் சுகமாக இருத்தல் மற்றும் துக்கமாக இருத்தல் போன்றவை ஏற்படுகிறது; இது போன்றே நான் உனது சரீரமாக உள்ளதால், எனக்கு வந்தவற்றுக்கு சுகமாக இருத்தலையும் துக்கமாக இருத்தலையும் நீயே ஏற்பாய் என்னும் ஸம்பந்தம் எனக்கும் உனக்கும் உள்ளது. இவ்விதம் ஆன பின்பு, பிறவி காரணமாக ஏற்படும் இந்தத் துன்பங்களை நீக்கி. (பிணி) - நோய்க்கும் பிணிக்கும் உள்ள வேறுபாடு காண்பிக்கிறார். பிணி என்பது ஆதி வ்யாதிகள்; ஆதி என்பது மனோ வ்யாதி, வ்யாதி என்பது சரீரத்தின் நோய். (கூயே கொள்) – “இவன் தானாகவே நம்மிடம் வந்து விடுவான்” என்று நீ பொறுமையாகக் காத்து நிற்காமல், நீயாகவே வந்து என்னை உன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டருள வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (கொடுவுலகம்) உன்னை விட்டு சப்தாதிகளாலே போது போக்கியிருக்கிற லோகம். (காட்டேலே) த்ருஷ்டி விஷம் போலே, காணில் முடிவன். இந்த லோகயாத்ரை என் கண்ணுக்கு இலக்காகாதொழிய வேணும் என்கையாலே, இந்த லோகயாத்ரை இவர் கண்ணில் பட்டதில்லையாயிருந்தபடி. “மயர்வற மதிநலமருளின”வோபாதி ஸர்வ சக்தியானவன் இத்தைக் காட்டில், காணுமித்தனை. ஆனால், “இவையென்ன வுலகியற்கை” என்றத்தோடு சேரும்படியென்? என்னில், “பர ஹிதம்” என்கிற புத்தியாலே முன்பு அநுஸந்தித்தார்; “இதுதான் என்னை வந்து கிட்டாதபடி பண்ணவேணும்” என்கிறார் இதில்.

விளக்கம் – (கொடுவுலகம்) - உன்னை விடுத்து உலக இன்பங்களில் மட்டுமே எப்போதும் மூழ்கி நிற்கும் உலகம். (காட்டேலே) - கண்களால் பார்த்தாலே விஷம் ஏறுவது போன்று, இப்படிப்பட்ட உலகத்தைக் காணும்போதே நான் முடிந்து போவேன். “இப்படிப்பட்ட உலகத்தையும் வாழ்வையும் எனது கண்களில் காண்பிக்காமல் இருத்தல் வேண்டும்” என்று கூறுவதால், இந்த உலக வாழ்க்கை இவருடைய கண்களில் காணப்பட்டதில்லை என்றாகிறது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட உலக வாழ்க்கையை இவர் இப்போது எண்ணுவது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; அதாவது, மயர்வற மதிநலம் அருளிச்செய்தது போன்று, இந்த

உலகத்தையும் ஸர்வசக்தி கொண்ட அவன் காண்பித்தால், இவர் காண்பார் என்று கருத்து. ஆனால், “இது என்ன உலகத்தின் இயற்கை” என்பது ஏன்? இதன் காரணம், இவர் மற்றவர்களுக்கு நன்மை தேடுபவர் என்பதால் கடந்த பாசுரத்தில் இவ்விதம் எண்ணினார்; ஆனால், “இவை வந்து என்னை அணுகாமல் செய்யவேண்டும்”, என்று இந்தப் பாசுரத்தில் கூறுகிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 33)

10. ந அவேக்ஷஸே யதி தத: புவநாநி அமுநி

ந அலம் ப்ரபோ பவிதுமேவ குத: ப்ரவ்ருத்தி:

ஏவம் நிஸர்க்க ஸுஹ்ருதி த்வயி ஸர்வஜந்தோ:

ஸ்வாமிந் ந சித்ரம் இதம் ஆச்ரித வத்ஸலத்வம்

பொருள் – எனது நாதனே! உனது கடாசுஷம் இல்லையென்றால், ப்ரளயத்திற்குப் பிறகு இந்தப் புவனம் உண்டாகி இருக்காது, எந்தச் செயலும் நடைபெற்றிருக்காது எனக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஸ்வாமி! இவ்விதம் அனைத்து உயிர்களுக்கும் இயல்பாகவே நண்பனாக உள்ள உன்னிடம், உனது அடியார்கள் மீது கொள்ளும் வாத்ஸல்யமானது இருப்பதில் வியப்பில்லை.

அவதாரிகை - இப்படி ஸ்தோத்ராசேஷப ஸமாதானத்தைப் பண்ணி, ஈச்வரனுடைய சரண்யதைக்கு உறுப்பான பகவத் பரத்வத்தை, மேல் அஞ்சு ச்லோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். இதில், முதல் ச்லோகத்தாலே, ஸத் ப்ரஹ்மாதி ஸாமாந்யவாசி சப்தங்களாலே, ஜகத் காரணதயா ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறான் நாராயணனென்று, கதி ஸாமாந்ய ந்யாயத்தாலே காரண வாக்ய விஷயமான பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்தோத்ரம் பண்ண உபக்ரமித்தவாறே, வாத்ஸல்ய ஜந்யமான விசேஷே கடாசுஷத்தைப் பண்ணினானென்கிற இது, ப்ரளய காலத்திலே அசித் கல்பரான சேதனரை தயமாநமநாவாய்க் கொண்டு விசேஷ கடாசுஷத்தைப் பண்ணி, உண்டாக்கி, அந்த ஜந்துக்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ஹேதுவாய்,

உபகாரகனான உனக்கு ஸ்ருஷ்டமான ஜந்துக்கள் ஆபிமுக்யம் பண்ண முகங்கொடுத்தாயென்கிற இது, ஆச்சர்யமோ என்கிறார் என்றுமாம்.

விளக்கம் - இப்படியாக, தான் இந்தத் துதியை இயற்றியதற்குத் தானே தனது தகுதியைக் குறித்து ஆக்ஷேபம் எழுப்பிக் கொண்டு, அதற்கான சமாதானத்தையும் கூறினார். அடுத்து, அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கபடி இருத்தலுக்கு உறுப்பாக உள்ளதான பகவானுடைய பரத்வத்தை, இனி வரும் ஐந்து ச்லோகங்களில் அருளிச்செய்கிறார். முதல் ச்லோகம் மூலம், “ஸத், ப்ரஹ்மம்” ஆகிய பொதுவான சொற்கள் மூலம் நாராயணனே ஜகத் காரணமாக வெளிப்படுவதை, தகுந்த ந்யாயம் மூலம், காரணங்களைக் குறித்து ச்ருதிகளில் உள்ள வாக்கியங்களுக்கு விஷயமாக உள்ள பரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். இந்தத் துதியைச் செய்வதற்குத் தொடங்கியவுடன், “வாத்சல்யத்தின் மூலம் பிறக்கின்ற சிறப்பான ஒரு கடாஷுத்தை செய்தான்” என்னும் நிலையானது, ப்ரளய காலத்தில் அசித் வஸ்துகள் போன்று கிடந்த சேதனர்களை, தனது இரக்கத்துடன் கூடிய திருவுள்ளத்திற்கு இலக்காகக் கொண்டு, சிறப்பான கடாஷுத்தைச் செய்து, அவர்களை உண்டாக்கி, உபகாரம் செய்த உனக்கு, உன்னால் ஸ்ருஷ்டி செய்யப்பட்ட அனைத்தும் உன்னிடம் ஈடுபடும்விதமாக உனது திருமுகத்தைக் காண்பித்தல் என்பது வியப்போ என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்